

polskich przedsiębiorstw (kapitał + produkcja) znajduje się w województwie łódzkim. Związane jest to z obecnością na tym terenie zakładów zajmujących się produkcją materiałów.

Przeważnie są to jednak sklepy prowadzące sprzedaż na terenie jednego miasta lub z ofertą internetową, zatrudniające do 50 pracowników.

Do największych i najważniejszych producentów odzieży w Polsce należą: Bytom SA, LPP SA, Warmia SA, GETEX, Telimena SA, DCG SA, Vistulagroup. Marki Reserved, House, Cropp, Mohito i Promostar produkowane przez LPP z siedzibą w Gdańsku.

STANDARYZACJA W WARUNKACH ROZWOJU HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

*Mykhailo Vasylchenko
Politechnika Łódzka, Polska
Inna Szewczenko, Ph.D.*

Kharkiv Narodowy Uniwersytet Samochodowy i Autostradowy, Ukraina

W warunkach rozwoju handlu międzynarodowego i współpracy sukces wielu firm i branż gospodarki na rynkach zewnętrznych i wewnętrznych w dużej mierze zależy od tego, jak ich produkty lub usługi spełniają współczesnych wyobrażeń o normach zgodności jakości.

Żadne społeczeństwo nie może normalnie funkcjonować bez technicznych przepisów i dokumentów normatywnych, które regulują zasady, procesy, metody produkcji i kontroli produktów, a także gwarantują bezpieczeństwo życia, zdrowia i dobrobytu ludzi i środowiska.

Wraz z rozwojem postępu naukowo-technicznego problem jakości produktów, nie tylko nie ułatwia, ale staje się coraz bardziej złożonej i wielowymiarowej. Znaczącą rolę w podnoszeniu jakości produktów odgrywają standardy opracowywane w ramach zarówno krajowych, jak i międzynarodowych systemów standaryzacji.

Standaryzacja to działalność mająca na celu opracowanie i ustalenie wymagań, norm, zasad i cech wymaganych do wykonywania, jak i zalecanych, zapewniających prawo konsumenta do nabycia towarów dobrej jakości, jak również prawo na bezpieczeństwo i komfort pracy.

Celem standaryzacji – osiągnięcie maksymalnego stopnia uporządkowania w tej lub innej dziedzinie poprzez powszechnego i wielokrotnego stosowania określonych przepisów, wymagań, norm, aby rozwiązać realnie istniejących, planowanych i potencjalnych zadań.

Zadania normalizacji polega na tworzeniu systemu normatywnego, dokumentacji, która obejmuje wszystkie rodzaje produkcji przemysłowej i zakres usług. Przy tym proces standaryzacji powinien zapewnić rozwój systemu poprzez podejmowanie zaawansowanych wymagań dotyczących produktów lub procesów technologicznych. W procesie standaryzacji opracowywane są następujące główne

kierunki: standaryzacja terminologii, standaryzacja pomiaru i testowania techniki, standaryzacja produktów, standaryzacja dokumentacji projektowej, standaryzacja dokumentacji technologicznej.

W społecznym sensie funkcji normalizacji można przedstawić w następujący sposób: harmonizacja dokumentów, metod i warunków życia w zgodzie ze światowymi odpowiednikami; informacje dotyczące znormalizowanych metod i technik; dokumentowanie różnego rodzaju procesów i informacji o przepisach, regulaminach, właściwości produktów, itp.; racjonalne i oszczędne korzystanie z zasobów naturalnych; osiągnięcie warunków współdziałania i łączenia w dokumentacji, procesach technologicznych i produktów; normalizacja metod społecznych i sposób komunikacji i przekazywania informacji.

Głównymi rezultatami działalności normalizacyjnej muszą być zwiększenie stopnia zgodności produktu (usługi), procesu ich funkcjonalne przeznaczenie, rozwiązywanie technicznych barier w międzynarodowej wymianie towarów, współpracę naukowo-postępu technicznego i współpracy w różnych dziedzinach.

Obiektem (przedmiotem) standaryzacji zwykle nazywa się produkt, proces lub usługę, dla których rozwijają się te lub inne wymagania, właściwości, zasady itp. Standaryzacja może dotyczyć czegokolwiek w ogóle (np. łożyska toczne), lub jego poszczególnych cech (np. skład chemiczny stali, z której wykonane są elementy łożyska).

Obszar standaryzacji nazywa się zbiór powiązanych ze sobą obiektów standaryzacji. Na przykład, budowa maszyn jest obszarem standaryzacji, a obiektami standaryzacji w produkcji maszyn mogą być procesy technologiczne, rodzaje silników, bezpieczeństwo i przyjazność dla środowiska maszyn itp.

Zarządzanie jakością – jest to oddziaływanie na procesy technologiczne, wykrycie niezgodności na wszystkich etapach pętli jakości i rozwiązywanie ich, a także przyczyn tych odchyłeń. Sterujące decyzje podejmowane są na podstawie wyników kontroli, analizy przyczyn naruszenia trybu, analizy zgromadzonych informacji, itp.

W procesie standaryzacji wytwarzane są normy, zasady, wymagania, wytyczne lub charakterystyki odnoszące się do obiektu standaryzacji, które są wystawiane w formie dokumentu normatywnego. Podręcznik międzynarodowej organizacji normalizacyjnej ISO zaleca następujące podstawowe rodzaje dokumentów normatywnych: normy, dokumenty warunków technicznych, sklepienia zasad, regulaminy (przepisy techniczne).

Standard – jest to dokument normatywny, opracowany na podstawie konsensusu, zatwierdzony przez uznany organ, mający na celu osiągnięcie optymalnego stopnia uporządkowania w określonej dziedzinie. W standardzie montowane są do powszechnego i wielokrotnego stosowania zasady ogólne, zasady, cechy, odnoszące się do różnych rodzajów działalności lub ich wyników.

Standardy są międzynarodowymi, regionalnymi, krajowymi i administracyjno-terytorialnymi i odbierane przez odpowiednie organy normalizacyjne.

Międzynarodowe standardy mają na celu ułatwienie rozwoju standaryzacji i pokrewnych rodzajów działalności w świecie, w celu zapewnienia międzynarodowej

wymiany towarów i usług, a także rozwoju współpracy intelektualnego, naukowo-technicznego i ekonomicznego obszarów.

Obejmują one bardzo szeroki zakres zainteresowań: metalurgia, budowa maszyn, chemia, niemetale materiały, informacje rolnicze, rolnictwo, budownictwo, medycyna, pakowanie i transport towarów, itp.

Międzynarodowa organizacja standardów ma krótki tytuł ISO (ISO) od greckiego słowa «isos» (równy).

Na dzień dzisiejszy w skład ISO składa się z ponad 120 krajów świata. Międzynarodowe standardy ISO nie mają statusu obowiązkowe dla wszystkich krajów uczestniczących w programie i każdy kraj na świecie ma prawo samodzielnie określić celowość i zakres ich stosowania.

ПРОБЛЕМИ ЄВРОРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ ТА ЄС

Деділова Т.В., к.е.н., доцент

Марченко І.Ю., магістрант

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Переломні моменти в розвитку політичної та економічної системи країни характеризуються появою нових проблем й відкриттям широких перспектив та можливостей, як для системи в цілому, так і для окремих її елементів. Так, із затвердженням напрямку інтеграційногорозвитку України 27 червня 2014 року (Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони), єврорегіональне співробітництво, яке розглядається як інструмент підвищення рівня розвитку та забезпечення економічної безпеки прикордонних регіонів, а також сприяє європейському вектору розвитку інтеграційних процесів на регіональному рівні, отримало нові можливості для забезпечення свого ефективного функціонування.

Поряд із перешкодами, які виникли в сучасних умовах, залишилися не вирішеними і старі проблеми, які створюють бар'єри для активного використання транскордонного потенціалу прикордонних регіонів. Зазначені бар'єри і перешкоди проявляються в низці основних проблем (рис. 1).

Регіональна політика сучасної України формується і реалізується з огляду на поточну макроекономічну ситуацію в країні та перспективи регіонального розвитку.

Соціально-економічний стан країни зумовлює проведення обмежувальних заходів щодо фінансування потреб регіонів, а прагнення регіонів до отримання більшої кількості фінансових ресурсів для забезпечення нагальних потреб посилює необхідність активації ними власних джерел розвитку та залучення інших, позабюджетних ресурсів. Ресурсна складова стає домінантною у сучасній регіональній політиці – і це повністю відповідає як проголошеним цілям державної регіональної політики в Україні на період до 2020 р., так і